

ایران در آستانه پاسخ عملی به «راهزنی دریایی» آمریکا؟

9 اردیبهشت 1405

طبق تدابیر فرماندهی کل قوا، پاسخ پشیمان‌کننده به تعرضات دریایی آمریکا یک ضرورت است

جمهوری اسلامی ایران به صراحت اعلام کرده است که اجازه نخواهد داد آمریکا تحت پوشش «محاصره»، به «راهزنی دریایی» روی بیاورد.

رصد تحولات اخیر و واکنش‌های محافل سیاسی واشینگتن به مواضع قاطع جمهوری اسلامی ایران در جریان سفرهای دیپلماتیک وزیر امور خارجه به کشورهای منطقه و روسیه، حاکی از نوعی «سردرگمی راهبردی» در کاخ سفید است. ایران با تکیه بر دو محور «تثبیت حقوق هسته‌ای» و «اعمال حاکمیت بر تنگه هرمز»، عملاً دولت ترامپ را در برابر انتخابی سخت قرار داده است که هر دو سوی آن برای ایالات متحده شکست محسوب می‌شود.

در حالی که آمریکا میان بازگشت به میز مذاکره (بدون دستاورد) و یا ورود به جنگی پرریسک (با احتمال شکست سنگین مجدد) مردد مانده، راهبرد کنونی خود را بر «محاصره دریایی» و تعرض به شناورهای ایرانی متمرکز کرده است. با این حال، شواهد نشان می‌دهد که این گزینه نیز به زودی اعتبار خود را از دست خواهد داد.

۱. پایان دوران «ایران قابل پیش‌بینی»

تحولات میدانی و دیپلماتیک نشان داده است که ایالات متحده دیگر با رقیبی دست‌بسته روبه‌رو نیست. ایستادگی نیروهای مسلح و هدایت قاطعانه رهبری، تمامی گزینه‌های نظامی و سیاسی روی میز واشینگتن را تا به امروز بی‌اثر کرده است. جمهوری اسلامی ایران به صراحت اعلام کرده است که اجازه نخواهد داد آمریکا تحت پوشش «محاصره»، به راهزنی دریایی روی بیاورد. هشدارها و تهدیدات اخیر قرارگاه مرکزی خاتم‌الانبیاء (ص) به عنوان مرجع فرماندهی جنگ، پیامی روشن دارد: «صبوری راهبردی ایران به پایان خود نزدیک شده و اقدامات تنبیهی در راه است.»

۲. اولتیماتوم به دیپلماسی؛ پایان مهلت به ترامپ

اگر تاکنون نیروهای مسلح در پاسخ عملی به تعرضات دریایی در آب‌های بین‌المللی خویشتن‌داری به خرج داده‌اند، این امر صرفاً با هدف فراهم کردن فرصتی برای دیپلماسی بوده است تا طرف مقابل واقعیت‌های جدید منطقه را درک کرده و شروط ایران برای پایان جنگ را بپذیرد. اما چنانچه لجاجت واشینگتن در تداوم توهم «پیروزی از طریق محاصره» ادامه یابد، ایران آماده است تا با اقداماتی متفاوت و عملی، محاسبات دشمن را بر هم بزند. واقعیت این است که زمان برای خروج داوطلبانه

آمریکا از این ورطه رو به اتمام است.

۳. تاب‌آوری ملی و خطای محاسباتی دشمن

پاسخ قریب‌الوقوع ایران به دزدی دریایی آمریکا، نه از روی استیصال، بلکه برای جلوگیری از تثبیت یک «خطای محاسباتی» جدید در ذهن دولتمردان کاخ سفید است. آمریکا تصور می‌کند با محاصره می‌تواند ایران را به زانو درآورد، اما چند فاکتور کلیدی این معادله را تغییر داده است:

تجربه انباشته: دهه‌ها تجربه در خنثی‌سازی تحریم‌ها و بهره‌مندی از هزاران کیلومتر مرز خاکی، اثرگذاری حصر دریایی را به حداقل رسانده است.

انسجام داخلی: برخلاف افکار عمومی آمریکا که دولت خود را مقصر هزینه‌های جنگ می‌داند، مردم ایران با آگاهی از ماهیت تجاوزگری دشمن، در کنار حاکمیت ایستاده‌اند که این امر «تاب‌آوری ملی» ایران را به شکلی بی‌سابقه افزایش داده است.

هزینه متقابل: استمرار انسداد تنگه هرمز و درگیری در خطوط کشتیرانی، اگرچه تبعاتی جهانی دارد، اما ضرر راهبردی و اقتصادی آن برای ایالات متحده و ثبات بازارهای جهانی به مراتب ویرانگرتر از ایران خواهد بود.

طبق تدابیر فرماندهی کل قوا، پاسخ پشیمان‌کننده به تعرضات دریایی آمریکا یک ضرورت است تا این «آخرین برگه» دشمن نیز بی اعتبار شود. واشینگتن باید درک کند که در مختصات جدید قدرت، زورگویی دریایی نه تنها راهگشا نیست، بلکه می‌تواند به کابوسی بزرگتر از شکست‌های قبلی مبدل شود.